

Guatemala – Peten
December 2007
Marlies vd Steeg (33 jaar)

Een dag uit het leven in Arcas

De laatste dag in Arcas begon als alle andere: zodra de zon opkwam, begonnen de papegaaien te krassen, de toekans haakten daar mooi op in, de aapjes bleven stil maar bewogen onrustig heen en weer in hun kooi, wachtend op de verzorger die ze die dag weer konden lastigvallen en aan wiens been ze konden gaan hangen. De vrijwilligers ontwaakten langzaam, trokken ongewassen en ongeschoren hun kleding aan en liepen naar de Quarantaine. Laarzen aan, eventueel schort aan, eten afwegen, bananen, papaya, ananas, mango en appels snijden, maïs in de week zetten, hondenbrokken in de week, en hup een bezem en emmer in de hand en door de quarantainebad en naar de kooi die deze week aan je was toegewezen.

Ik zelf ging naar het Education Center, in een ander deel van de jungle en bedoeld om schoolkinderen die zo af en toe eens langskwamen kennis bij te brengen over de wereld die nu even twee weken de onze was. Mijn toekans zaten al smachtend op me te wachten, klaar om hun banaantjes te eten, en toen ik dan ook de kooi opende om het bord met banaan naar binnen te schuiven, sprong één van hen in zijn enthousiasme in het bord en vloog vervolgens zo over mijn schouder door de jungle in.... De schrik sloeg me om het hart. Het zou toch niet waar zijn dat ik naar dit prachtige land was afgereisd om goed te doen voor de mooie dieren hier om mij heen, en dat ik dan op mijn laatste dag deze toekan eigenlijk zijn dood injoeg door hem te laten ontsnappen! Het dier had geen enkel idee hoe het moest overleven! Een steen in mijn maag, en geen idee hoe het ooit weer te vangen.

Eerst gingen we maar eens met netten in de weer, het beest lokkend met bananen in onze handen, daarna met de hondenbrokken waarvan ik wist dat toekans er verzot op zijn. Soms kwam hij zo dichtbij dat hij gewoon óp mijn bord zat en met zijn bek tegen mijn hand aan schuurde terwijl hij probeerde de brokken in die prachtig grote bek van hem te krijgen, wat echt een waanzinnig gezicht was maar door de stress die ik had ging dat volledig aan me voorbij. Vangen echter was, zelfs met het beest praktisch binnen handbereik, geen optie.

Iemand uit de groep had me gemist met het ontbijt (eten? Nú even niet!) en kwam langs. Moesten we niet een val zetten? Zo gezegd zo gedaan; na een poging of 7 en een hardleersheid van de toekan waar ik bijna respect voor kreeg, werkte het: om bij de banaan te komen ging hij onder de bananenbuis zitten die we op zijn kant hadden gezet, en we trokken vervolgens met een touw aan de stok die de kist op zijn plek hield.

Jaaaaa! Daar zat ie, klem, geïrriteerd, boos bijna. In zijn wanhoop klepperde hij met zijn snavel door de spleten in de kist. We konden zijn snavel vastpakken en het beest met kist en al richting kooi bewegen, waar zijn maatje al helemaal blij zat te springen, gelukkig dat hij niet langer alleen hoefde te zijn. Welk een geluk! Ik stond te joelen en te juichen daar tussen die eeuwenoude bomen, de apen reageerden op mijn geschreeuw door tegen de kooi aan te springen, de Guatemalteek die me had geholpen liet zich zoemen en knuffelen met een gelatenheid die goed voor te stellen was (grote Nederlandse vrouw knuffelt klein Guatemalteeks mannetje plat) en mijn dag kon niet meer stuk!

Het was intussen lunchtijd (zes uur lang waren we met onze toekan bezig geweest...) dus naar de Comidor. Daar stond zoals altijd weer een heerlijke maaltijd op ons te wachten, en hoorde ik de verhalen van wat de anderen hadden meegemaakt. 's Ochtends bleek een aapje te zijn ontsnapt maar die had zichzelf binnen de kortste keren klemgezet tegen de muur dus die hadden ze snel genoeg weer kunnen vangen, en twee mensen uit de

groep hadden na het douchen een schorpioen in hun handdoek ontdekt en waren zich daar rot van geschrokken!

Diezelfde middag vierden we de verjaardag van één van de mensen uit onze groep met een overheerlijke chocoladetaart en een piñata die zij geblinddoekt en wel met een stok kapot moest slaan, waarna wij gretig aanvielen op alle snoepjes die eruit vielen en met ratels en fluitjes het 'lang zal ze leven' ten gehore brachten. Terwijl wij allemaal stonden te genieten van onze taart, kwam een jongen van onze groep terug van de Quarantaine, met een zwaar bebloede broek aan en zijn hand in het verband. Wat was daar gebeurd? Hij legde uit dat de dierenarts van het complex hem gevraagd had één van de krokodillen terug te zetten in zijn eigen kooi. We hadden meerdere krokodillen daar rondkruipen, maar deze, van ongeveer een meter lang, had de gewoonte naar het buurhok te gaan waar de schildpadden zaten, om daar lekker in de zon te liggen en te genieten van hun gezelschap. Af en toe moesten we hem dus in zijn eigen kooi terugzetten, en dit keer was deze jongen aan de beurt om dat te doen. Hij pakte het beest bij zijn staart, maar in plaats van dat de krokodil keurig zoals het hoort naar beneden bleef hangen, draaide hij zich om en beet de jongen venijnig in zijn hand! Met 5 keurige tandafdrukken in zijn pink-, ring- en middelvinger werd hij in het verband geholpen en zo kwam hij dus even later, met een bleek bekkie en een kloppende hand, bij ons aan om zijn stukje taart te eten. Wat een avontuur!

Na dit verhaal, het liedjes zingen en het voor de laatste keer deze dag verzorgen van de dieren, had iedereen behoefte aan wat ontspanning. Naar de steiger dus! Daar lag iedereen 10 minuten later heerlijk met een boek, wat muziek en de zon op de bol te genieten van het prachtige uitzicht over het water en Flores in de verte, de warmte op ons lijf en jungle-geluiden om ons heen. We waanden ons niet alleen in het paradijs, we waren er gewoon!

Tot een jongen uit onze groep kwam, en vertelde dat zich een drama had voltrokken in de Quarantaine. Eén van de aapjes die de avond daarvoor aan waren gekomen, had zijn handje door de afrastering gestoken die tussen zijn kooi en die van de ocelot naast hem had gestaan, en was door de grote kat te grazen genomen. Die had hem in zijn elleboog gebeten, waarop dit aapje nu in de operatiekamer lag om zijn armpje te laten amputeren. Twee mensen uit onze groep waren in de buurt geweest en dus door de dierenarts gevraagd om te komen assisteren, en daar waren ze nu mee bezig. Ik had meteen de neiging ook die kant op te lopen, maar met het risico hen alleen maar in de weg te lopen en misschien wel van mijn graatje te gaan door wat ik zou zien, besloot ik te blijven waar ik was. Hoe erg was dit! Het aapje was net nieuw en had dus nog geen idee van de gevaarlijke kat die naast hem in het hok zat, en dat was hem binnen 24 uur duur komen te staan!

Even later, toen we bij het avondeten zaten, vertelden de twee 'operatie-assistenten' hun verhaal. Hoe moeilijk het was geweest om dat aapje daar zo te zien, bewusteloos, dat armpje levenloos naast zijn lijf, en het heen en weer rennen naar de kamer naast de operatiekamer voor de juiste instrumenten. Het leek echter allemaal goed te zijn gegaan, dus nu de eerste 24 uur afwachten en hopen dat het aapje er weer helemaal bovenop zou komen.

Bij de maaltijd 's avond was iedereen stil. Nadenkend over de dag, wat we allemaal hadden meegemaakt, het feit dat we de volgende dag met onze rondreis zouden beginnen en dit dus allemaal achter ons zouden laten, de heimwee die sommigen van ons bij dat besef alleen al kregen, de geluiden om ons heen, de warmte, de moeheid, het aapje, de schorpioenen, de krokodillenbeet. Wat een fantastisch, waanzinnig avontuur! Een dag uit het leven in Arcas...

